

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **C. akciová spoločnosť, K. v likvidácii**, naposledy so sídlom H., K., IČO: X. proti povinnej **M. J., nar. X.**, bytom B., o vymożenie pohľadávky v sume **41,49 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 0Er/770/1998, o dovolaní spoločnosti E. s.r.o., so sídlom H., V., IČO: X. právne zastúpenej AK N. s.r.o., so sídlom R., V., IČO: X. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 13CoE/79/2012-31 z 30. mája 2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Dňa 25. marca 1998 bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného C. akciová spoločnosť, K. na vykonanie exekúcie proti povinnej M. J. na podklade exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Košice – okolie z 3. apríla 1997, sp.zn. Ro 436/97. Okresný súd Košice – okolie ako súd exekučný dňa 22. apríla 1998 poveril súdneho exekútora JUDr. Ing. Š. V., so sídlom Exekútorského úradu v T., vykonaním exekúcie na vymożenie uloženej povinnosti zaplatiť 1.250,- Sk s príslušenstvom.

Podaním z 12. septembra 2011 sa spoločnosť E. s.r.o., so sídlom H., V., IČO: X. domáhala, aby súd pripustil zmenu oprávneného a zmenu súdneho exekútora. V zmysle navrhovaných zmien mala do konania na miesto pôvodne oprávneného C. akciová spoločnosť, K. v likvidácii vstúpiť spoločnosť E. s.r.o. a namiesto JUDr. Ing. Š. V. mal súd poveriť vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Š. Š., so sídlom vo V., H. Návrh

na zmenu oprávneného bol odôvodnený tým, že pôvodne oprávnený C. akciová spoločnosť, K. v likvidácii ako postupca postúpil na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 22. decembra 2005 spoločnosti I., spol. s r.o. ako postupníkovi súbor pohľadávok, medzi ktorými bola aj pohľadávka vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní. Spoločnosť I., spol. s r.o. následne pohľadávku postúpila novému veriteľovi E. s.r.o. zmluvou o postúpení pohľadávok z 28. júla 2008. Fotokópie predmetných zmlúv aj s prílohami boli pripojené k návrhu. Súčasťou návrhu bolo tiež vyhlásenie spoločnosti E. s.r.o., že súhlasí so vstupom do exekučného konania.

Okresný súd rozhodol o podaní z 12. septembra 2011 tak, že uznesením č. k. 0Er/770/1998-19 zo 6. februára 2012 zmenu oprávneného nepovolil. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ spojil v jednom podaní dva návrhy – návrh na zmenu oprávneného a návrh na zmenu súdneho exekútora, o ktorých sa z procesného hľadiska rozhoduje samostatne. Poukázal na to, že v exekučných konaniach, ktoré sa začali pred 1. septembrom 2005, súd postupuje pri zmene účastníka exekučného konania podľa § 92 ods. 2 a 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O. s. p.“), keďže § 37 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v platnom znení sa na tieto konania neaplikuje (podľa prechodného ustanovenia § 238 ods. 2 Exekučného poriadku). Okresný súd prihliadol na to, že pôvodne oprávnený C. akciová spoločnosť, K. v likvidácii bol dňa 27. októbra 2010 po skončení likvidácie vymazaný z obchodného registra, čím stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, čo predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Hoci z predložených listín vyplýva, že k prevodom pohľadávok, ako aj k oznámeniu týchto skutočností súdnemu exekútorovi, došlo ešte pred zánikom pôvodného oprávneného, avšak súdu bol návrh na zmenu oprávneného doručený až po dni, kedy došlo k zániku oprávneného. Keďže v čase doručenia návrhu na zmenu oprávneného na súd už pôvodný oprávnený neexistoval, súd nepripustil navrhovanú zmenu oprávneného.

Na odvolanie spoločnosti E. s.r.o. rozhodol Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením č. k. 13CoE/79/2012-31 z 30. mája 2012 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, pretože sa stotožnil s dôvodmi napadnutého uznesenia. Konštatoval, že okresný súd na prejednávajúcu vec správne aplikoval ustanovenia § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., vzhľadom na znenie § 37 Exekučného poriadku účinné do 1. februára 2002, ktoré osobitne neupravovalo rozhodovanie o zmene účastníkov exekučného konania. Ustanovenie

§ 37 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. septembra 2005 nebolo v zmysle prechodného ustanovenia možné použiť na konania začaté pred 1. septembrom 2005. Návrh na zmenu oprávneného bol okresnému súdu doručený až po tom, čo pôvodný oprávnený stratil spôsobilosť byť účastníkom konania. Keďže aj v exekučnom konaní je oprávnený disponentom konania, musí vyjadriť súhlas s návrhom v zmysle ust. § 92 ods. 2 a 3 O. s. p., ak ho podáva postupník, ktorý má nastúpiť na jeho miesto. Z toho logicky vyplýva, že návrh na zmenu účastníkov možno urobiť len dovtedy, kým má pôvodný oprávnený spôsobilosť byť účastníkom konania, nakoľko iba v takom prípade je možné, aby vyjadril súhlas s takým návrhom, resp. návrh sám podal. V prejednávanej veci, v čase, keď oprávnený mal ešte spôsobilosť byť účastníkom konania, sám návrh v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. nepodal a taký návrh v tom čase nepodal ani postupník E. s.r.o.

Proti tomuto uzneseniu podala spoločnosť E. s.r.o. dovolanie. Jeho prípustnosť oprela o ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Podľa názoru dovolateľa mu odvolací súd svojím rozhodnutím, vydaným v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) odňal prístup k súdu a tým aj právo na spravodlivý proces. Odňatie možnosti konať pred súdom vidí dovolateľ v tom, že súdy nepovolili zmenu účastníka konania na strane oprávneného aj napriek tomu, že dovolateľ a jeho právny predchodca splnili všetky zákonné predpoklady pre vstup dovolateľa do konania na strane oprávneného. Opätovne poukázal na to, že v zmysle § 37 Exekučného poriadku, účinného do 31. augusta 2005, postačovalo k zmene oprávneného preukázať súdnemu exekútorovi listiny o prevode práva z exekučného titulu na novú osobu. Keďže v prejednávanej veci sa tak stalo ešte v roku 2006 (listom z 15. marca 2006 oznámila spoločnosť I., spol. s r.o. súdnemu exekútorovi postúpenie vymáhanej pohľadávky a pripojila zmluvu o postúpení pohľadávok z 22. decembra 2005), mal súd ako s novým oprávneným konať so spoločnosťou I., spol. s r.o., keďže táto spoločnosť sa stala účastníkom konania ex lege. Súd nemal preto rozhodovať o zmene účastníka z pôvodne oprávneného C. akciová spoločnosť, K. v likvidácii na dovolateľa, ale z oprávneného I., spol. s r.o. na dovolateľa. Avšak aj v prípade správnosti druhej prezentovanej alternatívy, podľa ktorej je na zmenu účastníka konania potrebné osobitné rozhodnutie exekučného súdu, je postup súdov v prejednávanej veci neprípustný. Svedčí o tom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 1 ObdoV 45/2007, ktorým Najvyšší súd vyhovel dovolaniu

podanému novým navrhovateľom. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí potvrdil názor o prípustnosti zmeny účastníka konania po tom, čo pôvodný účastník zanikol, avšak návrh na zmenu bol podaný ešte pred zánikom účastníka. V prejednávanvej veci spoločnosť I., spol. s r.o., ako aj pôvodný oprávnený, ešte v roku 2006 oznámili súdnemu exekútorovi postúpenie pohľadávky a navrhli zmenu oprávneného. V prípade aplikácie Exekučného poriadku platného po 1. septembri 2005 podáva návrh na zmenu účastníka konania súdny exekútor, ktorý má na to stanovenú subjektívnu lehotu 14 dní. Exekútor je touto lehotou viazaný aj v prípadoch, keď sa o skutočnosti zakladajúcej procesné nástupníctvo dozvedel inak, ako oznámením zo strany účastníka konania. Podľa tejto zákonnej úpravy exekútor bol povinný doručiť exekučnému súdu návrh na zmenu oprávneného. Exekútor však nekonal od roku 2006 a túto svoju nečinnosť zdôvodnil údajnou nemožnosťou identifikácie pohľadávok z predložených zmlúv a ich príloh. Spoločnosť I., spol. s r.o. však exekútorovi predložila overenú kópiu zmluvy o postúpení pohľadávok spolu s prílohou, z ktorej bolo možné jednoznačne identifikovať príslušnú pohľadávku, keďže každá pohľadávka bola označená dlžnou sumou a menom povinného. Otázkou zámene účastníkov konania v prípade výmazu pôvodného účastníka z obchodného registra sa Najvyšší súd zaoberal tiež v rozhodnutí R 65/1996. Konštatoval v ňom, že v prípadoch, kedy účastník konania zanikol výmazom z obchodného registra pred začatím konania, neprichádza do úvahy zámena účastníkov alebo prístupenie do konania podľa § 92 O. s. p., pretože takýto postup je možný len za predpokladu, že účastník, ku ktorému alebo na miesto ktorého má vstúpiť niekto iný, mal spôsobilosť byť účastníkom konania v čase jeho začatia. Z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že Najvyšší súd síce odmietol zámenu účastníka konania, ktorý zanikol výmazom z obchodného registra pred začatím konania, ale zároveň priamo potvrdil takýto procesný postup v prípade, že k zániku účastníka výmazom z obchodného registra došlo až po začatí konania. Ďalej dovolateľ namietal tiež nepreskúmateľnosť odôvodnenia odvolacieho rozhodnutia. Odvolací súd podľa jeho názoru neodpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania, ale sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Z týchto dôvodov žiadal obe rozhodnutia súdov nižšieho stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací podľa ust. § 10a ods. 1 O. s. p., po zistení, že dovolanie podala na to oprávnená osoba, zastúpená právnickou osobou založenou na účel výkonu advokácie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho

pojedinávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré je prípustné napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

V posudzovanej exekučnej veci odvolací súd rozhodol uznesením.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolací súd skúmal otázku prípustnosti dovolania najskôr podľa § 239 O. s. p., ktorý v odsekoch 1 a 2 taxatívny spôsobom vymedzuje, ktoré uznesenia odvolacieho súdu je prípustné napadnúť dovolaním.

Podľa § 239 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti uzneseniu, je prípustné:

- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.),
- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.),
- proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie uznesenia súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo potvrdenie uznesenia o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. a/ až c / O. s. p.).

V posudzovanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky žiadneho z uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak bolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. (tzv. vady zmätočnosti). O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv

právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný. Ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o prípustnosti dovolania podľa § 237 O. s. p. však nie je významný subjektívny názor účastníka konania, ktorý tvrdí, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení, pretože rozhodujúce je len zistenie súdu, že k takejto procesnej vade skutočne aj došlo.

Vady konania podľa § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa postupom súdu účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Rozumie sa tým taký procesne vadný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Súdy zúčastnené na rozhodovaní mali dovolateľovi odňať možnosť konať pred súdom tým, že nepovolili zmenu účastníka konania na strane oprávneného napriek tomu, že dovolateľ a jeho právny predchodca splnili všetky zákonné predpoklady pre vstup dovolateľa do konania na strane oprávneného.

S vyššie uvedeným názorom dovolateľa sa dovolací súd nestotožnil.

Dovolací súd uvádza, že prvostupňový, ako aj odvolací súd na zistený skutkový stav správne aplikovali ustanovenia § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. Exekučné konanie v predmetnej veci sa totiž začalo ešte v roku 1998 a podľa prechodného ustanovenia § 235 ods. 2 Exekučného poriadku platilo, že exekučné konania začaté do 1. februára 2002 sa dokončia podľa doterajších predpisov. Ustanovenie § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. januára 2002 otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní riešilo len čiastočne. Ustanovovalo, že exekúciu možno vykonať aj proti inému, než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného, než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, ak sa preukázalo, že na takú osobu prešla povinnosť alebo právo z exekučného

titulu. Prevod alebo prechod práva alebo povinnosti pokiaľ nevyplýval priamo z právneho predpisu, bolo potrebné preukázať listinou vydanou alebo overenou oprávneným orgánom. Citované ustanovenie však neupravovalo konkrétny postup účastníkov exekučného konania, súdneho exekútora a exekučného súdu pre prípad, že k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu po začatí exekučného konania aj došlo. Z ustanovenia § 251 ods. 4 O. s. p. vyplýva, že na exekučné konanie sa použijú ustanovenia prvej až piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. V praxi to znamená, že pokiaľ Exekučný poriadok určitú procesnú situáciu nerieši, tak sa na jej riešenie použijú príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V danom prípade to znamenalo potrebu aplikovať ustanovenia § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. o zmene účastníka konania. S účinnosťou od 1. septembra 2005 bolo zavedené nové znenie § 37 ods. 3 Exekučného poriadku, ktorým sa účastníkom exekučného konania uložila oznamovacia povinnosť ohľadom existencie právnych skutočností zakladajúcich prevod alebo prechod práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu a exekútorovi povinnosť na základe takéhoto oznámenia podať na súd návrh na pripustenie zmeny účastníctva. V zmysle prechodných ustanovení § 238 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku však toto ustanovenie nie je možné aplikovať na exekučné konania začaté pred 1. septembrom 2005, čo je aj posudzovaný exekučný prípad.

Dovolateľ správnosť svojho výkladu ustanovenia § 37 ods. 3 a 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005 odôvodňuje o.i. ustálenou praxou súdnych exekútorov v tom čase, t. j. zrejme do nadobudnutia účinnosti novely Exekučného poriadku, uskutočnenej zákonom č. 341/2005 Z. z. Tvrdí pritom, že na zmenu oprávneného alebo povinného stačilo oznámiť súdnemu exekútorovi, že došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti z exekučného titulu na inú osobu a predložiť listinu, ktorá túto skutočnosť preukazovala. Okolnosti prejednávanej veci však priamo potvrdzujú problematickosť takéhoto výkladu zákonných ustanovení. Tvrdený prevod alebo prechod práva z exekučného titulu sa môže stať predmetom sporu tak, ako tomu bolo aj v danom prípade, keď exekútor pokračoval v konaní s pôvodným oprávneným, pretože usúdil, že zmluva o postúpení pohľadávok a ani jej príloha neobsahovali dostatočnú špecifikáciu postupovanej pohľadávky. Túto otázku však exekútor nebol oprávnený sám riešiť. Len súd môže posúdiť, či okolnosti uvádzané v oznámení, sú spôsobilé privodiť prevod alebo prechod práva alebo povinnosti z exekučného titulu a či predložené listiny sukcesiu do práv a povinností oprávneného alebo povinného aj preukazujú. Správnosť záverov exekučného súdu, ako súdu rozhodujúceho v prvom stupni, môže byť

následne preskúmaná v rámci odvolacieho konania (keďže nejde o uznesenie podľa osobitného zákona – Exekučného poriadku, vid' § 202 ods. 2 O. s. p. a judikát R 6/2003) a za istých okolností aj konania dovolacieho. Je však neakceptovateľné, aby bol súd viazaný tým, ako otázku procesného nástupníctva v exekučnom konaní posúdil súdny exekútor. Pokiaľ teda aj prax účastníkov exekučného konania a súdnych exekútorov pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 341/2005 Z. z. bola taká ako uvádza dovolateľ, nebola správna a ani v súlade so zákonom a už vôbec nie záväzná pre súd rozhodujúci o návrhu na zmenu účastníka konania, keďže aj v exekučnom konaní platí, že právne záväzný výklad zákona podáva výlučne súd.

Dovolateľ ďalej namietal, že aj keby bol správny názor, podľa ktorého je na zmenu účastníka konania potrebné osobitné rozhodnutie exekučného súdu, súdy zúčastnené na rozhodovaní neprípustne skúmali trvanie podmienok konania u pôvodného oprávneného po tom, čo im bola oznámená a preukázaná hmotnoprávna sukcesia do práv pôvodného oprávneného a doručený návrh na zmenu oprávneného spolu so súhlasom nového oprávneného so vstupom do konania. Odvolával sa pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp.zn. 1 ObdoV 45/2007, ktorý v skutkovo a právne obdobnej veci konštatoval existenciu vady v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., spočívajúcu v tom, že súd nepripustil zmenu účastníka konania na strane navrhovateľa z dôvodu výmazu pôvodného navrhovateľa z obchodného registra pred rozhodnutím súdu o zmene účastníka konania. Podľa jeho názoru Najvyšší súd týmto rozhodnutím potvrdil názor o prípustnosti zmeny účastníka konania po tom, čo pôvodný účastník zanikol, avšak návrh na zmenu bol podaný ešte pred zánikom účastníka. K tomuto dovolací súd uvádza, že medzi predmetným prípadom a prípadom, ktorý riešil Najvyšší súd v konaní pod sp.zn. 1 ObdoV 45/2007 je jeden podstatný rozdiel, ktorý spočíva v tom, že v predmetnej veci návrh na zmenu účastníka konania nepodal doterajší účastník konania, ale osoba, ktorá o sebe tvrdí, že na ňu prešlo právo z exekučného titulu. V zmysle § 92 ods. 2 O. s. p. je aj taká osoba oprávnená navrhnúť zmenu účastníka, pričom v návrhu je inkorporovaný aj jej súhlas so vstupom do konania na strane oprávneného. Súhlas povinného sa nevyžaduje bez ohľadu na to, či sa navrhuje zmena oprávneného alebo povinného. Preto súd ani nezisťuje stanovisko tejto osoby k navrhovanej zmene účastníka. Iná je však situácia v prípade oprávneného ako osoby, ktorá svojím návrhom na vykonanie exekúcie iniciovala začatie exekučného konania. V súlade s dispozičnou zásadou, ktorá ovláda aj exekučné konanie, platí, že oprávnený musí s navrhovanou zmenou účastníka súhlasiť. Nie je mysliteľné, aby súd pripustil zmenu oprávneného účastníka konania bez jeho vedomia alebo dokonca proti jeho vôli. Preto je

potrebné, aby v prípade, keď zmenu navrhuje osoba, ktorá má vstúpiť na miesto oprávneného, si súd vyžiadal stanovisko oprávneného, teda toho, kto má z konania vystúpiť. V prejednávanej veci takéto stanovisko nebolo možné zabezpečiť vzhľadom k tomu, že pôvodne oprávnený zanikol bez právneho nástupcu. V prípade, ktorý Najvyšší súd prejednával pod sp.zn. 1 ObdoV 45/2007 podal návrh na zmenu navrhovateľa sám navrhovateľ skôr, ako bol vymazaný z obchodného registra. Prejavil tým vôľu vystúpiť z konania a ďalej nebyť účastníkom konania. Preto dovolací súd mohol konštatovať: „ak miesto doterajšieho navrhovateľa sa uvoľnilo pred skončením konania, dôvodne na jeho miesto môže vstúpiť dovolateľ, ktorý túto vôľu prejavil ešte v čase, keď navrhovateľ existoval.“

V predmetnej veci v čase, keď pôvodne oprávnený ešte existoval, tento sám nepodal návrh na zmenu oprávneného, ktorý by spĺňal kritériá v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O. s. p. a ako vyplýva z vyššie uvedeného výkladu, oznámenie spoločnosti I., spol. s r.o. z 15. marca 2006, adresované súdnemu exekútorovi, nebolo spôsobilé privodiť zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného. Kvalifikovaný návrh na zmenu oprávneného bol súdu doručený až v čase, keď pôvodne oprávnený už neexistoval. Pretože neboli splnené všetky predpoklady pre navrhovanú zmenu účastníka exekučného konania, súdy nižšieho stupňa rozhodli správne, keď návrhu na zmenu oprávneného nevyhoveli. Týmto svojím rozhodnutím neodňali dovolateľovi prístup k súdu.

Dovolací súd sa nestotožnil ani s výhradami dovolateľa o údajnej nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd podľa jeho názoru neodpovedal na podstatné a právne významné dôvody odvolania, ale sa obmedzil len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 219 ods. 2 O. s. p., keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa s doplnením ďalších dôvodov, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany odvolateľa, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nemohlo byť vyhovené jeho návrhu na zmenu oprávneného. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného odvolateľa neuspokojila, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa náležitosti zákonného rozhodnutia podľa ust. § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek dovolateľa.

Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 78/05 potvrdil, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa názoru dovolacieho súdu, skutkové a právne závery odvolacieho súdu nie sú v posudzovanom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, pretože odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok spĺňa požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia.

Keďže vady, z ktorých dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v prejednávanej veci nezakladajú prípustnosť dovolania a dovolací súd nezistil ani iný dôvod, ktorý by prípustnosť zakladal, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že odmietol dovolanie spoločnosti E. s.r.o. podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Úspešnej povinnej dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (ust. § 243b odsek 5 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods.1 a § 142 ods. 1 O. s. p.).

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 (ustanovenie § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u ě n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. decembra 2012

JUDr. Štefan Šatka, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: M. Némethová